

Paquita i Tomas: wspólna wędrówka

„Ty jesteś jej drogą do nieba, a ona twoją” mówił św. Josemaria do małżonków. Tomas Alvira i Francisca Dominguez postępowali zgodnie z tą radą i poszukiwali szczęścia i świętości w ich codziennym życiu małżeńskim.

03-06-2011

Jan Paweł II pisał: *"Aby więc wydobyć na światło dzienne świadectwo świętości, zachęcam moich braci biskupów do rozpoznawania i*

ukazywania znaków świętości i heroiczności cnót, które objawiają się także i dziś, zwłaszcza jeśli dotyczą wiernych świeckich w ich diecezjach, przede wszystkim chrześcijańskich małżonków. W przypadkach, w których okaże się to naprawdę stosowne, zachęcam do otwierania procesów kanonizacyjnych. Może to być dla wszystkich znakiem nadziei, zaś dla Ludu Bożego w jego wędrówce motywem umocnienia w składaniu wobec świata świadectwa o nieustannej obecności łaski w ludzkich sprawach i wydarzeniach".

Pastores gregis (16 X 2003 r.)

Tomas Alvira Alvira urodził się w Villanueva de Gallego (w Saragossie w Hiszpanii) 17 stycznia 1906 roku i zmarł w Madrycie 7 maja 1992. Był doktorem Chemii, prowadził badania w Wyższej Radzie Badań naukowych (CSIC) i wykładał w Instytucie Nauk Przyrodniczych.

Paquita Dominguez Susin urodziła się w Borau (w Huesce w Hiszpanii) 1 kwietnia 1912 i zmarła w Madrycie 29 sierpnia 1994. Była nauczycielką.

Jasny i radosny dom

Tomas i Francisca poznali się w 1926 roku gdy ona miała 14 lat a on 20.

Wojna domowa (1936) zastała Tomasa w Madrycie. Tam też poznał założyciela Opus Dei, który wywarł na nim ogromne wrażenie. Alvira przyłączył się wraz ze św. Josemarią do grupy, która postanowiła przejść przez Pireneje ze strefy republikańskiej (opanowanej przez komunistów) do strefy narodowej. Był to bardzo wyczerpujący marsz. W pewnym momencie Tomas zemdłał.

Przewodnik, który prowadził grupę powiedział, że trzeba go zostawić, jednak św. Josemaria przekonał go, że nie mogą tego zrobić. Następnie zwrócił się do Tomasa dodając mu

otuchy i odwagi: *Nie przejmuj się. Będziesz szedł z nami jak inni, aż do końca.* (patrz. Vazquez de Prada, Założyciel Opus Dei, t. II, s. 232-233). Słowa te w miarę upływu czasu nabrały głębszego znaczenia.

Kiedy skończyła się wojna, Tomas i Francisca pobrali się w Saragossie 16 czerwca 1939. Mieli dziewięcioro dzieci, z których pierwsze, Jose Maria, zmarł w wieku 5 lat. Cała rodzina przeprowadziła się do Madrytu w 1941, kiedy Tomas otrzymał stanowisko profesora w Instytucie Ramiro de Maeztu.

Oboje byli supernumerariuszami Opus Dei: Tomas poprosił o przyjęcie do Opus Dei jako pierwszy supernumerariusz 15 lutego 1947 roku, a Francisca została supernumerariuszką 1 lutego 1952 roku. Wierni duchowi Opus Dei, przekazali swoim dzieciom i wielu innym osobom przykład życia

chrześcijańskiego. Idąc za słowami św. Josemaríi Escrivy de Balaguera, uczynili swój dom „domem jasnym i pogodnym”.

Uświęcali się poprzez heroiczne i wytrwałe praktykowanie cnót chrześcijańskich, a codzienna Msza Święta stanowiła centrum i rdzeń ich życia wewnętrznego. Wspierani łaską Bożą starali się nadać nadprzyrodzony sens swoim zwyczajnym obowiązkom rodzinnym, zawodowym i społecznym.

Ich dzieci każdego dnia widziały konkretne przykłady miłości rodziców, którzy mimo licznych obowiązków znajdowali czas na wspólne plany. Dzieci zauważały również, że przy dokonywaniu różnych wyborów zawsze patrzyli na dobro drugiej osoby, zapominając o sobie i w ten sposób potwierdzając

swoją miłość do współmałżonka czynami.

Kiedy dzieci wracały ze szkoły do domu Francisca zawsze na nie czekała. Kiedy po wielu godzinach pracy wracał też Tomas, rozmawiał z żoną i w ten sposób nabierał sił, aby służyć innym z naturalnością i radością, bez mentalności ofiary. Pomagał dzieciom w zadaniach domowych, zapominając o swoim zmęczeniu.

Jednym z momentów na które czekali wszyscy członkowie rodziny były wspólnie spędzane chwile po kolacji, kiedy każdy mógł opowiedzieć co spotkało go tego dnia i posłuchać co robili inni.

Przygoda edukacji

Tomas był założycielem stowarzyszenia Fomento de Centros de Enseñanza (Stowarzyszenie Wspierania Ośrodków

Edukacyjnych). Powstało ono w 1963 i szybko przerodziło się w sieć szkół które powstawały z inicjatywy rodziców.

Był to nowatorski pomysł, gdyż w Fomento to sami rodzice zakładali szkoły, aby ich dzieci były wychowywane w zgodzie z ich przekonaniami. Nie są to szkoły oficjalnie katolickie, ale oparte na duchu chrześcijańskim. Jest to sposób na edukację szkolną bardzo zgodny z nauczaniem Soboru Watykańskiego II. Ponieważ szkoły Fomento są inicjatywą osób świeckich, nie angażują sił hierarchii kościelnej, co zdarza się tradycyjnym szkołom katolickim powstającym z inicjatywy biskupów czy zakonów.

W szkołach Fomento (obecnie jest ich 34 w całej Hiszpanii) wychowały się tysiące osób. Wyszło z nich wiele powołań kapłańskich, zakonnych oraz świeckich: większość jego

uczniów założyło potem przykładowe chrześcijańskie rodziny.

Uczenie bycia wolnym

Tomas bardzo kochał wolność. Czasem któreś z dzieci chciało, aby podjął za nie jakąś decyzję. Odpowiedź ojca zawsze była ta sama: „Nie umiesz wybrać? To znaczy, że nie jesteś wolny. Ja nie mogę podjąć decyzji, która należy do ciebie.”

Nie wszystko było zawsze takie jasne i proste, zdarzały się sytuacje skomplikowane. Pewnego razu jedna z córek uparcie chciała pojechać na obóz, który rodzice uważali za niewłaściwy. Odpowiedź ojca była krótka i jasna: „Tam nie pojedziesz”. Ten brak pozwolenia bez wielu wyjaśnień córka przyjęła bez buntu. Była pewna, że ojciec ma powody do podjęcia takiej decyzji. Kiedy umie się być elastycznym, jeśli chodzi o drobiazgi, zna się dobrze każde dziecko, wówczas zdobywa się jego

zaufanie i są sytuacje, w których nie trzeba wielu wyjaśnień. W tym domu wolności zawsze towarzyszyła odpowiedzialność.

Zarówno Tomas jak i Francisca wiele cierpieli z powodów zdrowotnych. Swojemu cierpieniu nadawali sens nadprzyrodzony. Tomas zmarł na raka, a Paquita ofiarowała Bogu swoją chorobę mózgu. Oboje umarli w Madrycie w opinii świętości.

Archidiecezja Madrytu dnia 9 lipca 2008r. opublikowała wiadomość o rozpoczęciu procesu beatyfikacyjnego małżeństwa Alvira Dominguez.

Tomas Alvira i Paquita Dominguez
– modlitwa do prywatnego
odmawiania *Boże Ojcze, który*
nappełniłeś twojego sługę Tomasa i
twoją służebnicę Paquitę łaską, żeby
po chrześcijańsku przeżywali swoje

małżeństwo oraz swoje obowiązki zawodowe i społeczne. Napełnij nas mocą Twojej miłości, abyśmy umieli szerzyć w świecie wielkość wierności i świętości małżeństwa. Raczej uczcić Twoje Sługi i za ich wstawiennictwem udzielić mi łaskę, o którą Cię proszę (wymień swoją prośbę). Amen.

KdS // Źródło, maj 2009

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://
dev.opusdei.org/pl-pl/article/paquita-i-
tomas-wspolna-wedrowka/](https://dev.opusdei.org/pl-pl/article/paquita-i-tomas-wspolna-wedrowka/) (05-08-2025)